

ΔΟΚΙΜΙΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΑΚΑΛΙΔΗ

Δημήτρης Κακαλίδης. Ποιητής, λογοτέχνης, φιλόσοφος. Γεννιέται στην Αθήνα, το 1943. Διαβάζει από μικρό παιδί ξένη και ελληνική λογοτεχνία. Θασυμάζει τους λόγιους, τους ανθρώπους που καταγίνονται με το γραπτό λόγο. Θασυμάζει τη δημιουργία, τη ζωή, τον άνθρωπο. Την ένθεση οντότητας του ανθρώπου. Και τη μελετάει. Σκύβει ευλαβικά πάνω της και εμπνέεται.

Λέει, στο ποιητικό του έργο «Ο Κεκρομένος Λωτός της Φανέρωσης», το 1990:

Ακούω Φωνή, ακούω ζωή, θαυμάζω τον θαύματος θαύμα. / Βλέπω, το μάτι των ματιών, θείματα, κρίματα ζω. / Και η θέωση, η ανάνηψη από καταβολής - είμαι ό,τι ήμουν, έγινε ό,τι είχα υπάρξει.

Ο Τάσος Αναγνώστης, ο μεγάλος ποιητής μας, βραβευμένος από Διεθνείς Ακαδημίες της Ρώμης και της Φλωρεντίας, και από την Παρισινή Διεθνή Ακαδημία, ο Έλληνας συγγραφέας με τον τίτλο του *Commendatore* και του Γεροσυσιастή της Ακαδημίας της Ρώμης και του Δόκτορα της Πορτογαλικής Ακαδημίας, θα μελετήσει το ποιητικό έργο του Δημήτρη Κακαλίδη, θα τον αναγνωρίσει ως ποιητή μέγιστο, θα αναλάβει ο ίδιος να τον παρουσιάσει το 1993 στον Φιλολογικό Σύλλογο "Παρνασσός" και για το συγκεκριμένο ποίημα θα γράψει:

"Ο Κεκρομένος Λωτός της Φανέρωσης αποσπείνει μύρο ευφροσύνης και αγνότητας, σε στίχους αβρούς κι εκλεπτυσμένους, όπου το αίσθημα αγνό και η σκέψη αυθέρια, στοιχειοθετούν *Λόγον Δοξαδικόν*, εμπνευσμένον βαθύτατα, από πηγές καθάρειες. Ποίηση, που εμπριέχει αλήθεια και στόχαση, εναρμονισμένες αυλαβικά σε μια θεία, κατανυκτική μυσταγωγία..."

Η λογοτέχνης **Ευγενία Παλαιολόγου-Πετρώνδα** για το ίδιο έργο θα πει:

"Η ένθεη Μούσα σου πλουτίζει τη Νεοελληνική Ποίηση με μια καινούργια πολυφωνική συμφωνία, με μιαν έκσταση άφαιτης αγάπης μπροστά στη σομπαντική δημιουργία..."

Ο Δημήτρης Κακαλίδης, στοχαστής της ίδιας του της ύπαρξης, εμβαθύνει στο νοού, ακολουθεί τα μονοπάτια της συνείδησης και κάνει έργο τις προσταγές της ψυχής, της δικής του και της οικουμενικής, της παγκόσμιας ψυχής, η οποία έχει έργο της την ίδια της την έκφραση. Και όταν η ψυχή του ποιητή εκφράζεται, συναντά τον Θεό και του εξομολογείται:

Ήμουν περιτλανόμενος, (γράφει στο ίδιο ποιητικό του έργο) / θίναιος και σκορπούος - τα λύσσορα, τα κρίνα μου, / χίμαιρα τα γεννούσσι. Ήμουν ο ήχος, μουσική, / η σάρκα και οι αισθήσεις, ήμουν η πλάνη η μαρκεκή / που 'φτιαχνε παρασθήσεις / Ήμουν αυτός που Σου 'κλεψε - τη φλόγα, ο Προμηθέας, / που έρωγε και Σου 'λειψε - κι έγινε ο Οδυσσεύς, / Κι' ήμουν ο παγκόσμιος - πανθέσις, ο λάρης / κι η άλλη μου όψη ωλοστής, αθείστής, αντίρρησης.

Αρχές της δεκαετίας του '90 και ο **Δημήτρης Κακαλίδης** σε λογοτεχνικές βραδιές με ποιητές και συγγραφείς, πρωτοαναφέρει την ιδέα ενός συγγραφικού έργου το οποίο θα μελετά, θα αναλύει και θα αναδύει όλη την κρυμμένη σοφία που εμπεριέχεται στο γραπτό ενός συγγραφέα, είτε αυτό είναι ποίηση είτε διήγημα. Η σκέψη ξεκινά από το γεγονός ότι, όλοι οι συγγραφείς, ασυνείδητα, τα προβλήματα της ανθρωπότητας επωρίζονται ψυχικά, από αυτά εμπνέονται και με αυτά καταγίνονται στο γραπτό τους λόγο. Επίσης, είναι αυτά που ζητούν, και πάλι ασυνείδητα, τη λύτρωση από τον συγγραφέα, η οποία λύτρωση και μόνο με το γραπτό λόγο, τη μεταφορά δηλαδή της ενέργειας ενός πεδίου από τη σφαίρα της ιδέας σε αυτή της γείωσης, κατά ένα μεγάλο βαθμό, επιτυγχάνεται.

Έτσι, το 1992 και το 1994, γράφει αντίστοιχα δύο βιβλία με τίτλους "Η Σοφία του

Διηγήματος" και "Η Σοφία του Ποιήματος". Ο λογοτεχνικός κόσμος της χώρας υποκλίνεται στα έργα αυτά και η Ελληνική Γραμματεία κληρονομεί για το μέλλον της δύο πρωτοποριακές φιλοσοφικές μελέτες. Στους δύο αυτούς τόμους του συγγραφέα συγκαταλέγονται μερικοί από τους σπουδαιότερους νεοέλληνες πεζογράφους και ποιητές των χρονικών περιόδων 1930 - 1990 για τη Σοφία του Διηγήματος και 1885 - 1993 για τη Σοφία του Ποιήματος: Μανώλης Αναγνωστάκης, Τάσος Αναγνώστου, Ελένη Βακαλό, Μιχάλης Σταφυλάς, Κώστας Βάρναλης, Τάκης Σινόπουλος, Νίκος Γαλάζης, Γιώργος Σαραντάρης, Κώστας Βαλέτας, Νικηφόρος Βρεττάκος, Μπιάνκα Ρωμαίου, Ναπολέον Παπαγεωργίου, Νίκος Εγγονόπουλος, Σοφία Κλήμη Παναγιωτοπούλου, Ανδρέας Εμπειρίκος, Λευτέρης Παπαδόπουλος, Οδυσσεύς Ελότης, Νότης Ρουσσιάνος, Λάμπρος Πορφύρας, Έλλη Νεζερίτη, Δημήτρης Ιατρόπουλος, Γαλάτια Μπαλιτά, Κωνσταντίνος Καβάρης, Νίκος Καραούλης, Μιχάλης Κατσαρός, Στέλλα Καριτινού, Γιάννης Καστοχώρας, Τάσος Λειβαδίτης, Μελισσάνθη Ρίτα Μπούμη-Παπά, Κωστής Παλαμάς, Έκτωρ Κακναβάτος, Γιάννης Ρίτσος, Γιώργος Σεφέρης, Άγγελος Σικελιανός.

Θα δούμε εδώ την ζωντανή κριτική σχέση του Κακαλίδη:

Τάσος Λειβαδίτης, «Αιώνας Πολλαπλότητας»:

Συλλογίμαι καιμιά φορά τους ανθρώπους που γνώρισα / τους συντρόφους στα παιδικά χρόνια, τις πέτρες που μαζεύαμε όταν έβρεχε / και τις ακουμπήγαμε κάτω απ' τα πόδια, μην κρυώσουν, / άλλοι πέθαιναν, άλλοι βούλιαζαν μες στη ζωή, άλλοι πατήσαν πάνω μου να περάσουν, / τους συντρόφους στη μάχη, πάνω στο χέρι ή σ' ένα πρόχειρο / αμπερί, εκείνους που δε γύρισαν, αυτούς που ληστέστησαν, / τους άλλους που συζητούσαν. / Κ' εσύ, αγαπημένη, όταν με διώχνεις, κλείεις έξω απ' την / Πόρτα σου έναν ολόκαιρο πικραμένο κόσμο.

Απόσπασμα από την ανάλυση του Δημήτρη Κακαλίδη:

«Τους ανθρώπους που γνώρισε συλλογίζεται ο ποιητής. Τα παιδικά συντροφικά χρόνια που μαζεύαν «τις πέτρες όταν έβρεχε», για να τις ακουμπήσουν στα υπόσχεγα της δυστυχίας, «να μην κρυώσουν». Μαγική, παιδική, τελετουργική πράξη, για να προστατευτούν οι άνθρωποι από τη φογή αυτών που πέθαιναν, εγκαταλείποντας τη ζωή, βουλιάζοντας ή πατώντας πάνω στο σώμα της αλήθειας, για να περάσουν στην αντίπερα κόλαση του αδιεξόδου τους.

Συλλογισμοί οι άνθρωποι, ιδέες, εικόνες, μέρη του παγκόσμιου νου, της οντότητας, που η πνευματική της φύση, διάχυτη στο χάος, αναζητά τα μέλη της, τα μέρη του εαυτού της, να συνειδητοποιήσουν την υπόστασή της, να επιστρέψουν, να ενωθούν με την ουσία της.

Αυτή είναι η αγαπημένη, η οντότητα. Δεν πρέπει να τους διώξει, λέει ο ποιητής, και να κλείσει έξω από την πόλη της - τη μητέρα, την καρδιά της - «έναν ολόκαιρο πικραμένο κόσμο». Γιατί το κάνει συχνά, με τη μορφή της ανώμαλης γυναικας στις ανώριμες όψεις της. Κι αυτή είναι η μεγαλειώδης σύλληψη του ποιητή, ότι συλλογίζεται αυτήν την αλήθεια...»

Κώστας Βάρναλης, «Από το «Φως που Καίει». Απόσπασμα:

«Να σ' αγναντέω, θέλωσα, να μη χαρταίνω, - απ' το βουνό ψηλά / στρωτήν και καταγύλινη και μέσα να πλουταίνω - απ' τα μαλάματά σου τα πολλά, / Να τηξείβουν στον αγέρα τα νηοίκια, οι κάβροι, - τ' ακρόγιαλα σε μεταξένιοι αγνοί / και με τους γλάρους σου διώκ' ένα κορμί - ν' ανείθουν να το παίρνουν οι ουρανοί. / Ως να με πάρεις κάποτε, μαργάλα σου, - στους κόρφους σου αψηλά τους ανθισμένους / και να με πιάς πολύ μικρά απ' τη μύβρη τούτη Κόλαση, / μικρά πολύ κι από τους μύβρους καταγμένους—

Απόσπασμα από την ανάλυση του Δημήτρη Κακαλίδη:

«Πόρνη θέλωσα ο Λόγος κι από το πεδίο του πνευμάτος του ν' αγναντεύει δε χαρταίει ο ποιητής την ανεξάντηλη «στρωτήν και καταγύλινη» σοφία του πλανητικού Λόγου, που εμπλοσσιάζεται «από τα μαλάματα» του άπειρου οικανού των μυστηρίων που κυφορεί, κόσμον ανείθουν που γεννά στις γης το μεγαλείο.

Στην καθημερινή γήινη ζωή αναφέρεται ο Λόγος, στη βίλασσα, που συμβολίζει τα πύθη αλλά και τη σοφία, αφού μέσα της καθρεφτίζονται οι ουρανοί. Στον άνθρωπο με τα ζωρικά χαρακτηρισματα του θυμού αλλά και τη γαλήνια κατάσταση του νου, ο οποίος δεν κρύβεται από τα πέπλα που σκεπάζουν την ψυχή, καθώς αυτή από τις εναλλαγές της φώσης του μαγεύεται και τον ακολουθεί, παρουσιάζει από τα όνειρά του, προσμένοντας όμως πάντα να ευδόσει. Για τ' ανοίξουν οι ουρανοί, να τον υποδεχτούν, να μετέχουν στη χορεία, να μετέχουν, να λυτρωθεί από τις επιθυμητικές πλανάς την κόκκινη φωτιά».

Για τη Σοφία του Ποιήματος, ποιητές, πεζογράφοι και ακαδημαϊκοί θα πουν:

Μήτσος Κατσίνης, «Ελεύθερος Διάλογος»: «Είναι ένα ξεχωριστό, σημαντικό έργο στα ελληνικά μας γράμματα, είναι η ψυχή και το πνεύμα της ζωής, είναι η Σοφία του αληθινού στίχου, είναι και ο σοφός Λόγος του Δημήτρη Κακαλίδη».

Τάκης Νατσούλης, «Ελεύθερος»: «Είναι αλήθεια πως η μέχρι τώρα συγγραφική εργασία του Δημήτρη Κακαλίδη, έχει θεωρηθεί σαν το ξεκίνημα μιας νέας φιλολογικής σχολής».

Μενέλαος Παλλάντιος, Ακαδημαϊκός: «Η Σοφία του Ποιήματος» σας δείχνει να είναι, για μια ακόμα φορά, σαν ένα «Ποίημα της Σοφίας» σας».

Ανθης Βέργης, «Ένα πρωτότυπο, πολυδιάστατο έργο μεγάλης πνευματικής ακτινοβολίας, σε μορφή και σε σύσταση Λόγου».

Αντώνης Βεζιντάρης, Τορόντο: «Μόστης της σοφίας του λόγου, ανοίγεται καινούργιους πρωτόγνωρους δρόμους στην ανάλυση του ποιήματος, και, πρωτοπόρος οδεύετε στις υψηλές κορφές τις απάτητες, όπου κανείς άλλος πριν από σας δεν είχε αγγίξει...»

Κώστας Παπαπάνου, «Καθώς Έπεφε το Χιόνι» - Διήγημα. Απόσπασμα:

«Ντιμένος ένα μακρό αδιόβροχο, που η κίττα άκρη του φτάνει ως τους αστραγάλους και η κοκκώδης του μάλης πιο πάνω από τα φρύδια του, ανεβαίνει αλογόναχος το ανηφορικό μονοπάτι. Αργά, πολύ αργά, σαν κουρασμένος».

Κάποια στιγμή υψώνει, στα τριόβρα της καρδιάς και της ψυχής του, εκείνη την αγάπρευτη πληγή του να τον διακρίνει πιο δυνατά. Πελάριοι βράχοι πίκρας και οδύνης ορθώνονται σόκακα ολόγυρά του και τον πλανούνουν.

Πολλές φορές, οι δυο τους, είχαν ανεβεί τούτο το ανηφόρι, που σκαρφαλώνει φυδωτά ως την κορφή με τα υπαίρια. Πόσο το χαίρταν κάθε φορά! Δεν έπαυε να ξεφωνίζει ευχαριστημένη καθώς τα πόδια της χώνονταν ως και τη γάμπα της.

Πάντα του τραγούδαν πού και πώς θα πύθαινε. Αρρωστος, στο κρεβάτι κάποιου νοσοκομείου, στο σπίτι του ή καταμεσής στο δρόμο; Μόνος του, κατήμιος, ή με κάποιον ή κάποιους δίπλα του; Ποιος θα του 'κλεινε τα μάτια;

Απόκοντα μιν αναγλία λίγο-λίγο απλοχιδέει την ψυχή του. Ο θάνατος δεν θα τον συναντήσει. Ούτε στους δρόμους της βρώμικης πολιτείας, ανήμισα στους σκληρούς και κακούς ανθρώπους. Κι' ούτε μοναχό του. Ένα σμάρι άγγελι τον παραστέκουν. Ας είναι δοξαμένο τ' όνομα σου Κύριε».

Απόσπασμα από την ανάλυση του Δημήτρη Κακαλίδη:

««Ολομόναχος ανεβαίνει» ο άνθρωπος «το μονοπάτι» της απόσυρσης από τα μαγευτικά περάσματα της ζωής, καθώς αντικαθλώνοντας τις σμορφές της πλάτης του στον νου του το παιχνίδι, ταυτίζεται με τον πόνο που του γεννάει η καρδιά στις περιτλανήσεις του άδολου ερωτισμού, ξαναγώντας τον στα χρώματα των ιερών λιβαδιών και στα σκαριά απόρημηνη σπήλεια των πόθων της αγάπης. Αναπαύεται μαθητής τα δύο φύλα, υπηρετώντας τα όνειρά της, ασζίνονται στο μεγαλείο, για να αποτυπωθούν από τον πόνο, προκειμένου να εκκληρώσουν τον προορισμό του βεικού τους κορμιού, σώματα μέσα στο σώμα του Θεού, πέρνι πνεύματα στο άπειρο Του πνεύμα.

Στην άμβλυση της βίας για την ιδιοποίηση, η αγάπη έχει απέραντο τον άδολο ροθμό. Εγκλιβίζεται η ψυχή στη βλίψη της μορφής με τον ανθρώπινο διαχωσμό για τη ζωή ή το θάνατο και μένει ο άνθρωπος να κλείει το γαρύ. Υστατη μέριμνα και η σερά η δική του για το μεγάλο πέρασμα στην αναζήτηση του άλλου του μισού. Ερμαφρόδιτη η φύση για την ισορροπία των

πάλαν μεριμνά, καθώς αλληλομαγνητίζονται ακατάπαυστα στην θέση και την άρνηση που έχουν και εξασκούν για το σκοπό της τέλει ένωσης τους.

«Πάντα του τραγούταν πού και πώς θα πέθαινε». Όμως ο θάνατος ούτε μονάχο ούτε στους δρόμους της βρώμικης πολιτείας τον συνάντησε. Βρέθηκε στους κόρφους του βουνού να αφήνει την τελευταία του πνοή, «καθώς» λες αδιάφορο «έπαυτε» στο γρασμένο του κορμί κατελυκω «το χρόνι»».

Για τη Σοφία του Διηγήματος, λογοτέχνες από όλες τις λογοτεχνίες εταιρείες της Ελλάδας, αλλά και πνευματικοί άνθρωποι από την πανεπιστημιακή κοινότητα της χώρας και της αλλοδαπής, θα πουν:

Ελένη Αργύστη: «Η Σοφία του Διηγήματος είναι ανάπτυξη του νεοελληνικού στοχασμού, που τιμάει το σύγχρονο πνεύμα της πατρίδας μας. Σας ευγνωμονώ για την ευδαίμονη ώρα, που με χειραγωγήσατε, διαπερνώντας με στην ουσία του λόγου σας, στην αρμονία την αίσθηση. Θεμελιώσατε την κριτική πολυπρισματικότητα των βαθυστόχαστων ερμηνειών. Πνευματικό κατόρθωμα θα το αποκαλέσω το βιβλίο σας. Ανοίγει διάπλατα πόρτες. Οι δυνατόι ας περάσουν».

Δημήτρης Ιατροπούλος: «Ο συγγραφέας δεν αντιμετωπίζει από την άποψη της φιλολογικής κριτικής τα ανθολογούμενα εδώ διηγήματα, αλλά απ' την περιεκτικότητά τους σε βαθμό αναζήτησης της γνώσης, είτε αυτή εμπεδώνεται συνειδητά, είτε ενσπάρχει ασυνείδητα στα κείμενα. Φυσικά, η «γνώση» που εννοείται εδώ, δε σχετίζεται τόσο με την πληροφορία, όσο με το πνευματικό «φως...»»

Maratoy - Argyrakis Isabelle, Professeur de l' université de Mons: "Πιστεύουμε πως το έργο αυτό με την αυξημένη συνείδηση ευθύνης και τη μεθοδικότητά του γρήγορα θα επιβληθεί στο παγκόσμιο σπέρωμα".

Ο Δημήτρης Κακαλίδης, ήδη από τα νεανικά του χρόνια, έχει αυτή τη φλόγα στο βλέμμα και στη ψυχή από τη βαθιά εσωτερική έφεση του ατόμου εκείνου που αναζητάει να εκφράσει και να ενωθεί με την πνευματική του φύση. Διεποθεί στα κοινωνικά προβλήματα του τόπου του αλλά και όλης της ανθρωπότητας, και τα αναλύει από τη θέση του φιλόσοφου. "Δεν εκφράζεται η πνευματικότητα", θα αποφανθεί, "υπάρχει πολλή μεγάλη ανάγκη να στραφεί ο κόσμος προς την οντότητα μέσα του η οποία και είναι η ύμνηση πνευματική του φύσης, και η οποία πνευματική αυτή φύση λυτρώνει τον άνθρωπο από τα δεινά της άγνοιάς του. Η ανθρωπότητα έχει στραφεί στα επίπλαστα αγαθά του υλισμού", θα συνεχίσει να λέει, "παραβλέποντας ή αγνοώντας τα μόνα αγαθά που παραμένουν αναλλοίωτα ανά τους αιώνες· εκείνα της πνευματικότητας". Θεωρεί επιτακτική την ανάγκη της δημιουργίας ενός Πνευματικού Κέντρου, το οποίο θα διδάσκει ένα και μόνο πράγμα: το πώς ο άνθρωπος, ερχόμενος σε επαφή με την πνευματική του φύση, γίνεται ευδαίμων, ακόμα και μέσα στην αχανή κόλαση της άναρχης κοινωνίας που ο ίδιος, από παραδρομή ή αμέλεια ή λάθος ή βλακεία του, δημιουργήσει.

1980. Ιδρύει στα Πατήσια το Πνευματικό Κέντρο Όμιλος Εξυπηρητητών και στις συνειδησεις των ατόμων τα οποία στηρίζουν το έργο της ανάδοξης και διάδοσης της πνευματικότητας, εγκαθίσταται ως Δάσκαλος. Μοναδικό έργο του κέντρου αυτού η γνώση του τι είναι πνευματικότητα και πώς αυτή θα βοηθήσει τον άνθρωπο, καθώς αυτός θα ακολουθεί το δρόμο της, να βγει από τον αδιέξοδο δρόμο της άγνοιας, η οποία και ήταν - και θα είναι πάντα - η βασική αιτία της βαθιάς δυστυχίας του.

Πρωταρχικό μέλημα του Δημήτρη Κακαλίδη, λίγα χρόνια μετά την ίδρυση του Πνευματικού Κέντρου η δημιουργία ενός εκδοτικού οίκου, επειδή ο γραπτός λόγος είναι λόγος που αντέχει στο χρόνο, μάλιστα σαν το καλό κρασί με το χρόνο τα καλά γραπτά γίνονται ποιοτικότερα, και επειδή η σκέψη, όταν καταγράφεται, κατά τη διαδικασία της γείωσης, γίνεται έργο στιβαρό, που δεν ξεχνιέται, που δεν παραβλέπεται, που εξαπλώνεται από χέρι σε χέρι και από στόμα σε στόμα.

1991. Δημήτρη Κακαλίδη "Εκπεσούσα Παράδεισος - Ύλη Α΄ΐα". Βιβλίο αφιερωμένο

“ολοκληρωτικά στη γυναίκα” του, την Ιωάννα. Απόσπασμα:

Μουσική! Η ζωή της αγιής - των εσχάτων ωρών, υποψία του θαύματος χρόνος.
/ Οι εντολές των ροακιών - γρηγορείτε... Η ανάγνωση του βιβλίου - στο αέναο ρεύμα της
καθόδου, ανόδοτος αγός. / Είμαι η Ρεν, βασίλισσα του σκοταδιού, η οκιά των σκιών, η
ανάγκη. / Μέσα στην κτίση του παντός - άκτιστη φύση έχω. / Το φως μου αίνος, χάρι-
σμα, ρήγισμα της ζωής.

Ελεγία! Η ελεγία μου γνώση, η ελεγία μου φύση, ελεγία ζωή. / Ελεγία μου
γλώσσα, ελεγία μου ο χαριτισμός.

Χαίρε, η εκδηλωτέρα των πειρασμών. Χαίρε, μεγαλύτερα των διχασμών. / Χαίρε,
η αγαπημένη των εραστών. Χαίρε, η ερωμένη των υλιστών. / Χαίρε, η του νομφάνος
θήλεια γη. Χαίρε, η γαλοσχήτρα των ουρανών. / Χαίρε, όλη αείκρουνος.

Το 1995, χρονιά του θανάτου του ποιητή, κυκλοφορούν οι ποιητικές του συλλογές
“Εναύσματα Ι”, το οποίο και προλαβαίνει να το δει τυπωμένο, και “Εναύσματα ΙΙ”, το
οποίο θα κυκλοφορήσει μετά το θάνατό του.

Πρόλαβε και ολοκλήρωσε την ποιητική του τριλογία, προσθέτοντας στα βιβλία του
“Ο Κεκρομένος Λωτός της Φανέρωσης” και “Εκπεσούσα Παράδεισος - Ύλη Αγία”, το
“Λόγος ο Τρίτος”. Δεν πρόλαβε, όμως, να δει το τελευταίο αυτό βιβλίο τυπωμένο, (όπως
και τα Εναύσματα ΙΙ), την έκδοση του οποίου ανέλαβαν οι μαθητές του Πνευματικού
Κέντρου, ακολουθώντας πιστά τις οδηγίες του ποιητή και δασκάλου τους. Βιβλίο αφι-
ερωμένο από τους ίδιους τους μαθητές σε όλο τον πνευματικό κόσμο, που αγάλασε
με ενδιαφέρον και αγάπη το έργο του ατίμητου ποιητή, φιλόσοφου και αναλυτή,
Δημήτρη Κακαλίδη.

Αποσπάσματα από τον Λόγο τον Τρίτο:

Κατακρίνεται τα δεινά μου - και εξήλθον του χρόνου μου / Φείδος ο θρήνος, ήλιον ρυθμός,
για η υπέρχον - εξ' απείρου γενόμενος / της σοφίας μου θρόνος, ο έχων την κυριαρχία του χάους,
/ δίδωχος του απολέτου φωτός. / Ελέω εμού - απείραν ήλιον το θαύμα, χροίκων μου σαμάτων ο
αίλος / της σοφίας μου ο αντικαταπρεσμός, αέλος των αέλων, εθώνον του φάσματος / του νούς ο
δημοιογός. / Επιέρωμαι για τη δημιουργία μου, των ήλιον μου σκέπη εγώ, / σχολή των σχολών,
εν τω γίνεσθαι μου, ακμίζουσα η μορφή. / της ψυχής μου τον βίο εποδίζει. / Αγρανικά, κατή
τον ύπνον του κόσμου μου στρέφομαι / και της αγίας μου όλης - την άγρια φύση διαμίζω.

Το φιλοσοφικό, ποιητικό και δοκιμιακό έργο του Δημήτρη Κακαλίδη παρουσιάζεται
σε εκδηλώσεις προς τιμήν του ξανά στην αίθουσα “Παρνασσός” το 2009 από τις εκδόσεις
Μέγας Σείριος, τον Μάρτιο του 2010 από την Εθνική Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών
στην αίθουσα εκδηλώσεων της εταιρείας και τον Μάιο του 2010 από την Πανελλήνια
Ένωση Λογοτεχνών, επίσης στο χώρο της.

Λέει ο Γιάννης Ρίτσος στη «Σονάτα του Σεληνόφωτος»:

Το έργο πως καθένας μονίμως παρείεται στον έρωτα, / μονίμως στη δόξα και στο θάνατο. / Το
έργο. Το δοκίμιο. Δεν ωφελεί. / Άφησέ με να 'ρθω μαζί σου...

«Κάθε ποιητής έχει την αναφορά του στην οντότητα. Προλαμβάνει τις όψεις της
ενώταται με την ουσία της. Γίνεται ο αναζητητής της αλήθειας της και ο' αυτήν, που είναι
ο Θεός, εναποθέτει τις ελπίδες του για την ευδόκω του οράματος της κοσμικής ύπαρξης,
η οποία επιθυμεί τη θέλησή της αυτός, ο ερωμένος της, ν' ακολουθεί. Μόνο ο ποιητής ο
εξοψωμένος έχει τη χάρη να ενώνεται μαζί της, γι' αυτό και του είναι ουκεία η παρουσία
της. Τη μορφοποιεί στο απείραντο, αόρατο είναι της, παίζει μ' αυτό, εκστασιάζεται. Δικό
του πάθος το πάθος της και τη μορφή της τη λέει μορφή του. Γυναίκα και άντρας ο ένας
σκοπός, αυτός της ένωσης, της αλήθειας, της ερωτικής ζωής, που δε φοβάται το θάνατο,
καθώς η γνώση του η δόξα της είναι. Γνωρίζει πως δεν ωφελεί να μένει χωρισμένος ο
ήλιος από το έρβεος, η όλη από το πνεύμα και το πνεύμα από την ουσία».

Οι συνενργάτες του «Μέγα Σείριου»